

LXXIX.

Erklæring

over

det fra Landstthinget tilbagefendte

Forflag til Lov om Stempelafgift af udenlandske offentlige Pengeeffekter.

(Udgiven af Folkethingets Udvalg den 20de Marts 1872.)

Forfaaviddt den i Lovforflagets § 1, jfr. § 2 samt § 6, satte Frist, inden hvilken udenlandske Værdipapirer skulle kunne blive stemplede uden Betaling, i Landstthinget er forandret fra 1ste Mai til 1ste Juli 1872, finder dette sin naturlige Forklaring i, at Tiden er saa langt fremrykket. Naar i § 3, der handler om Interimsbeviseers Stempelplicht, Udtrykket „delvise“ Indbetalinger er ombyttet med „stedfundne“ Indbetalinger, anser man dette for en Redaktionsændring, hvorved man ikke finder Anledning til at opholde sig.

Den eneste virkelige Forandring i Lovforflaget, som er flet i Landstthinget, bestaar deri, at Stempelafgiftens Berigtigelse efter § 7 Extra b., forfaaviddt den sker ved Paaklæbning af de Vedkommende, skal finde Sted ved Anvendelsen af særegne Obligationstempler, ligesom da ogsaa Finantsministeren i § 10 bemyndiges til at udfærdige saadanne Obligationstempler, medens § 10 i det af Folkethinget vedtagne Lovforflag gik ud paa at bemyndige ham til i Almindelighed at udfærdige Stempelmærker af saadanne Størrelser, som maatte findes hensigtsmæssige. Udvalget har ingenlunde været blindt for, at det i forskjellige Retninger kunde være heldigt, om der til de paagældende udenlandske Værdi-

papirer blev indrettet særegne, navnlig mindre, Stempelmærker, men man gik ud fra, at der ifølge Loven, som den vedtoges af Folkethinget, var givet Regjeringen al Frihed til at forordne det Fornødne i denne Henseende saavel som med Hensyn til Fremgangsmaaden ved Kasstationen; og idet Udvalget da fremdeles mente at turde forudsætte, at denne Frihed af Regjeringen vilde blive benyttet paa den hensigtsmæssigste Maade og vel væsentlig i den i Landstthingsforflaget antydede Retning, fandt Udvalget det ikke tilraadeligt i selve Loven at binde Administrationen ved deslige i Enkelthederne gaaende Forskrifter, som Erfaringen maasse snart kunde vise det at være ønskeligt at ændre i et eller andet Punkt, og som derfor naturligt syntes at maatte henvises til Anordning af Regjeringen. Udvalget tror imidlertid ikke at burde tillægge dette Punkt en saadan Betydning, at man, efterat Landstthinget har anset det for rigtigt at give særegne Bestemmelser derom i Loven, skulde foreslaa det ærede Folkething at fastholde en afvigende Opfattelse.

Udvalget indstiller derfor til Folkethinget:

at vedtage Lovforflaget uforandret, som det er tilbagefendt fra Landstthinget.

Alberti.

Bønløkke.

Chr. Jensen.

Klein.

- Rotwitt.

Sager.